

FOYER MARTHE ROBIN - Brasschaat

wekelijks foyerblaadje nr 7 2022

Zondag 13 februari

Zondag van Septuagesima

Epistel : Paulus aan de Korinthiërs I: 9, 24 – 27 ; 10, 1 - 5

Evangelie : Mattheus, 20, 1 – 16

Onze verantwoordelijkheid als gedoopten is groot. Streven wij naar de eeuwige kroon (epistel) en werken wij hiervoor in de wijngaard van de Heer (evangelie). De Kerk is op zovele plaatsen in doodsnood. Rondom ons sterft Jezus Christus in de harten van vele mensen. Laten we onze verantwoordelijkheid aanvaarden en door ons gebed en offer de barmhartigheid van God over de wereld afsmecken.

Uit: Dagmissaal

“Ik ben de goede Herder, Ik geef mijn leven voor mijn schapen” (Joh. 1, 14)

Hier een korte levensschets van een echte pastoor:

Op 14 februari 2011 stierf Pastoor Van der Voort, een gelegenheid om stil te staan bij het leven van een merkwaardige pastoor. Zeker in deze dagen waar de Kerk van binnenuit openlijk wordt aangevallen op de Traditie, de Leer, de Sacramenten, de Tien Geboden van God.

Op de leeftijd van 7 jaar werd de kleine Frans Van der Voort misdienaar. Regen, sneeuw, ijs, vroeg opstaan, niets kon hem weerhouden. Omdat hij heel pienter was, mocht hij telkens de school verlaten wanneer er een lijkdienst was of de H. Communie dringend naar zieken werd gebracht. Hij zat heel dicht bij Jezus tijdens de H. Mis of hij kondigde met een rinkelend belletje op straat het Allerheiligste aan dat door zijn pastoor gedragen werd. Zo zat hij in de voormiddag dikwijls in de kerk in plaats van op de schoolbanken.

Al spoedig groeide in hem het verlangen om priester te worden. Hij had een scherp verstand en doorzicht, was ondernemend, gul, humoristisch en zeer gevoel voor de schoonheid van de liturgie. Deze gaven zouden zijn priesterleven als een rode draad doorweven.

Als 12-jarige ging hij naar het Klein Seminarie te Hoogstraten, dat toen een voorbereidingsinstituut was voor jongens met roeping tot het priesterschap. Daar zat hij letterlijk gevangen tijdens de oorlog toen er longontsteking

uitbrak en niemand van de Duitsers het gebouw mocht verlaten, uit angst voor besmetting van hun soldaten. Studenten hadden in de refter een vaste plaats. Aan zijn tafel met acht studenten werden ze allen doodziek; alleen hij overleefde het! De Voorzienigheid had duidelijk andere plannen met hem.

Op 18-jarige leeftijd ging hij naar het seminarie te Mechelen. Hij werd priester gewijd op 16 april 1950.

Na een jaar als priester werkzaam in een parochie te Borgerhout, kwam hij als jonge kapelaan te Merksem in de parochie van 'Onze Lieve Vrouw van Smarten'. In deze parochie kon hij de arbeidersjeugd begeistereën met het vuur van een levendig geloof. Omdat de jeugd er geen lokalen had, stelde 'hun proost' hen voor samen een noveen tot de H. Teresia van Lisieux te bidden. Dagelijks kwamen ze allen naar de morgenmis van 6 uur. Want hij had hun beloofd dat ze zouden verhoord worden. De negende dag nog steeds niets. Het was een regenachtige zaterdag en de pastoor trok er op uit met zijn bromfiets. Hij vernam dat er ergens een rijke weldoener hem kon helpen. Hij belde aan en de dienstmeid gaf hem 20 frank waarop de pastoor zei: "Nee, mevrouw, dat is niet de bedoeling van mijn bezoek", terwijl hij het geld teruggaf, "kan ik mijnheer spreken?". Hij mocht 's avonds terugkomen. De ontvangst was in een mooie living bij de open haard waar hij een echte 'lord' ontmoette. Toen de pastoor hem de reden van zijn bezoek uitlegde en vroeg of hij misschien de man was van de Voorzienigheid, stond de heer des huizes recht, klopte op zijn borst en zei "I am ! ik kan nu niets geven, maar ik ga volgende week naar Engeland en zal het zo snel mogelijk regelen". Het werd die avond 21 uur toen de jeugd op de negende dag van hun noveen het goede nieuws vernam. Hun gebed werd verhoord: de pastoor kreeg miljoenen Belgische franken.

Een paar dagen later kwam hij zijn informant tegen die hem had uitgelachen met de opmerking "Oh! Teresia, dat is dat mooie meisje uit Frankrijk!" en vroeg of de pastoor, zoals wij zeggen, geen blauwe had gelopen. De pastoor vertelde zijn ervaring en die heer, een protestant, zei: "Wat die Engelsman kan, dat kan ik ook" en hij gaf hetzelfde hoge bedrag. De bouw van lokalen kon beginnen. Verder kreeg hij de belofte van gratis verwarming! Zo deed de H. Teresia haar wonder in Merksem! Het geheim? Vertrouwen !

De pastoor was een animator, iemand met een jeugdig hart dat hij altijd behouden heeft. Hij kon begeistereën, was een ambassadeur van God, een priester uit één stuk.

Na enkele jaren in Edegem kwam hij in 1970 terecht in Ekeren-Donk - Brasschaat, een parochie verspreid over twee gemeenten.

Hij heeft ook hier intens gewerkt. Het sacramentele leven was zijn allereerste bekommernis. Hij leerde zijn mensen bidden met het hart en stelde de H. Eucharistie en Biecht steeds centraal.

De Franse mystica Marthe Robin (13 maart 1902 - 6 februari 1981) kon hem destijds behoeden voor het modernisme. Op haar aanraden bouwde hij in 1983 een Jongerenfoyer. Het werd zijn levenswerk. Honderden jongeren kregen er hun geestelijke vorming.

Hij was een Paulus-figuur: *'Te pas en te onpas.'* (2 Tim,4, 2). Deze rechtlijnigheid in zijn verkondiging boeide de jeugd en sierde hem.

Hij stond ook heinde-en-ver bekend als een vurig Maria-vereerder.

Zijn H. Hartkerk werd een zalige geestelijke oase in de streek.

Het volk stroomde toe naar zijn kerk, zodat hij 9 weekend-missen had met hulp van enkele gast-predikanten. Iedere dag waren er 2 H. Missen met samen rond de 100 aanwezigen. Ook zijn maandelijkse gebedsgroep tijdens de week en op zondagnamiddag werd druk bijgewoond. En de omhalingen voor zijn projecten van Broederlijk Delen, evangelische projecten!, brachten duizenden meer op dan de andere vijf parochies van Brasschaat samen bijeen haalden!

Maar, wie correct is in zijn zending kan het moeilijk krijgen bij hen die het niet zo nauw nemen. Toch wilde hij geen huurling zijn. Ondanks een beroerte in 1993, ernstige hartproblemen en operatie in 1995, een steeds verder falende gezondheid en veel tegenwerking, bleef hij vastberaden doorzetten. Een kapitein mag zijn schip niet verlaten als het dreigt te zinken, zei hij.

Het wekelijkse biechtuur, de negen weekend-missen met tot 1800 aanwezige gelovigen (!), bleven. Maar... 'men' wilde hem weg.

Zo vierde hij heel eenvoudig zijn 50-jarig priesterjubileum tijdens de Mis van 8.30u op een weekdag en kreeg van de meer dan 50 aanwezigen 50 mooie rozen. Uit Rome kreeg hij steun: paus Johannes Paulus gaf de opdracht aan zijn secretaris de pastoor op te bellen met de boodschap: de paus zegt dat u moet blijven in uw parochie. Dat was in juni 2002. De pastoor bleef stand houden tot hem ongeveer alles door de oppositie werd ontnomen: de catechese voor vormelingen, begrafenissen, doopsels, eerste communicantjes, de huwelijken, ziekenzorg bijeenkomsten. Dan trok de oppositie naar Rome om te klagen dat de pastoor niets meer deed. Men

mag hier terecht spreken van ‘kerkvervolging’. De toestand werd onhoudbaar.

In de maand mei 2003 verliet de pastoor zijn kerk na 33 jaar (!) trouwe dienst. De pastoor ging wonen in zijn Foyer. Daar hield hij de wekkapel van de Foyer ‘Onze Lieve Vrouw van Vrede’ open voor de mensen, deed in de grotere kapel de H. Missen en verder zijn apostolaat met volwassenen en jeugd.

Na het motu proprio van paus Benedictus XVI in 2007 schakelde hij over van de Novus Ordo naar de oude Latijnse ritus: de TLM. Het was de ritus waarin hij zijn roeping had gevonden.

Wat velen ontroerde was hoe hij tot het uiterste van zijn krachten ging om de H. Mis te kunnen celebreren en hoe intens hij de H. Mis ‘beleefde’. Na de H. Mis was hij meestal totaal uitgeput.

De weg van zijn steile opgang naar God werd voor de aanwezigen duidelijker zichtbaar in zijn laatste levensjaren. Hij was een ‘uitstekend goede en trouwe dienaar. . .’(Mt. 25, 21)

Op maandag 14 februari 2011 om 4.25u is deze uitzonderlijke priester het leven binnen gegaan naar het Huis van zijn Vader. Danken wij God voor dit mooie priesterleven !

Pastoor Van der Voort, wij bidden voor u, vergeet ons niet!

Het is ondertussen duidelijk geworden dat ‘parochies’ afschaffen en priesters een beurtrol geven in de kerken (veel rondtoeren en weinig persoonlijk contact) helemaal niets heeft bijgedragen tot een beter apostolaat. Integendeel. Mensen hebben graag ‘hun’ pastoor !

Jezus Christus lijdt in Zijn Kerk :

Heer, geef ons priesters. Heer, geef ons heilige priesters, Heer, geef ons vele heilige priesters! Heer, geef ons vele heilige religieuzen. Heer, geef ons vele heilige gezinnen.

Herinnering: rozenkransgebed voor de Kerk en voor de wereld

-op woensdagavond om 18 u Brasschaat-centrum aan de kerk;

-op zaterdag van 9 tot 10 u in onze kapel. Bij reservatie: ontbijt mogelijk.

Foyer Marthe Robin vzw Kapelsesteenweg 208 • 2930 Brasschaat

T: 00(32) 03 645 14 67 • E: foyer.marthe.robin@skynet.be

W: www.foyermartherobin.net info@huizemartherobin.net

www.huizemartherobin.net www.facebook.com/huizemartherobin